

Arrest

nr. X van 17 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2016.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. DANEELS *loco* advocaat N. MALLANTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt een derde maal asiel aan.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat hij niet was ingegaan op een vraag om inlichtingen.

De Vaste Beroepscommissie oordeelde alsnog ten gronde over zijn asielmotieven en weigerde hem de vluchtelingenstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door hem

aangebrachte asielmotieven. Tijdens zijn tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat hij geen gevolg had gegeven aan een vraag om zijn asielmotieven uiteen te zetten.

Verzoekster vraagt een derde maal asiel aan.

In het kader van haar eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat de door haar aangebrachte asielmotieven niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen en zij maakte niet aannemelijk voor deze problemen geen beroep te kunnen doen op de in Albanië opererende autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Haar tweede asielaanvraag weigerde de commissaris-generaal in overweging te nemen omdat o.a. werd vastgesteld dat zij geenszins aannemelijk wist te maken in een bloedvete te verkeren en niet aannemelijk wist te maken in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië voor hulp en/of bescherming geen beroep te kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 118.460 van 6 februari 2014 verworpen.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een kopie van de gegevensbladzijde van een Albanees paspoort met zijn foto maar op naam van G. S., zijn Albanese paspoorten, een kopie van de gegevensbladzijde van zijn Albanese paspoort, een kopie van de voorzijde van zijn Albanese identiteitskaart, een kopie van zijn geboorteakte, de akte van zijn huwelijk met een Griekse vrouw, het vonnis betreffende zijn echtscheiding van deze Griekse vrouw, een kopie van zijn attest van gezinssamenstelling, een kleurenprint van een foto van een dochter als baby, een kopie van een afschrift van de geboorteakte van een dochter, een kopie van de gegevensbladzijde van het Albanese paspoort van een dochter, kleurenprints van vijf foto's van hem met zijn familie in een bos, een kopie van een aanbevelingsbrief van het Regency Casino te Tirana, een kopie van een ongedateerd attest over zijn vader, een attest van B. N., een krantenartikel, een kopie van het vonnis van de rechtbank van Tirana, een kopie van een Belgisch inschrijvingsbewijs van een Toyota Rav4 met een kopie van een volmacht aangaande het gebruik van deze Toyota Rav4, (kopieën van) documenten die betrekking hebben op (bouw)aanvragen en koop/verkoop van) eigendommen in Albanië, een kopie van een geldtransactie, een attest van het Parket van Tirana, een kopie van een document opgesteld bij een notaris, een attest waaruit de aanstelling van een advocaat blijkt, meerdere e-mails van zijn partner betreffende zijn rechtszaak in Albanië, een kopie van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tirana, een kopie van de schriftelijke verdediging van een advocaat voor het Hof van Beroep te Tirana, een kopie van het vonnis van het Hof van Beroep te Tirana, een kopie van het nieuwe vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tirana, internetartikelen, een internetvertaling van een artikel, kopieën van twee processen-verbaal, een kopie van klikberichten, een document van de federale gerechtelijke politie van Luik, een bewijs van een klacht die hij indiende in de gevangenis van Lantin, vijf brieven aangaande zijn asielmotieven/problemen, een lijst met namen van alle personen met wie hij problemen zou hebben, twee bewijzen van (inter)nationale verzendingen en (kopieën van) documenten die betrekking hebben op zijn leven in België (woonsituatie, opleiding, werksituatie, financiële situatie, gezondheidssituatie van een dochter).

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: haar Albanese identiteitskaart, een Albanees paspoort en een attest van de gemeente Grâce-Hollogne.

Uit de bestreden beslissingen blijkt o.a. dat geen geloof gehecht kan worden aan de bloedvete met de clan S., aan verzoeker zijn beweringen dat hij in Albanië onterecht veroordeeld zou zijn geweest voor de feiten van 10 november 2011 noch de door verzoeker ondernomen activiteiten na 10 november 2011 en evenmin aan verzoeker zijn beweringen getuige te zijn geweest van de moord door M. F. op G. G. waardoor hij bij terugkeer naar Albanië vermoord zou worden door de clan van M. F. en in dit verband bedreigd te zijn geweest.

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag

rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.3. De Raad wijst er op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoekers hun verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas aantasten.

Verzoekers trachten de in de bestreden beslissingen opgenomen tegenstrijdigheden te minimaliseren, doch zij ontkrachten, noch weerleggen de vastgestelde tegenstrijdigheden en bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verbanden houden met het vertrek uit het land van herkomst.

2.4. Verzoekers verklaren in een bloedvete te verkeren met de clan S. De Raad stelt vast dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag de bloedvete reeds heeft aangebracht als asielmotief. Bij 's Raads arrest nr. 118.460 van 6 februari 2014 werd dienaangaande toen o.a. het volgende gesteld "Verzoekster voerde als nieuw element ter staving van haar meervoudige asielaanvraag allereerst aan dat zij, via haar partner en diens familie, is verwickeld in een bloedvete in Albanië. Verweerder motiveert in dit verband dat verzoekster deze bloedvete niet aannemelijk heeft gemaakt en dat aldus dit gegeven niet wordt weerhouden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt hiertoe dat het totaal onaannemelijk is dat verzoekster, die haar partner reeds kende voordat zij de eerste maal naar België kwam, pas na haar eerste asielaanvraag in België kennis zou hebben genomen van de bloedvete waarin haar partner en diens familie sinds 1997 zouden zijn verwickeld. Tevens wijst de commissaris-generaal op de verklaringen van verzoekster in het kader van haar tweede asielprocedure dat haar partner na hun terugkeer uit België terug normaal kon gaan werken als 'security' in het casino van Tirana en tot heel recent op en af reisde tussen België en Albanië. De commissaris-generaal stelt ook een voorname tegenstrijdigheid vast in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster, waar zij eerst stelde geen informatie te hebben betreffende mogelijke verzoeningspogingen en later zei dat zij wist dat er geen verzoeningspogingen hadden plaatsgevonden. Verder merkt de Commissaris-generaal op dat de houding van verzoekster niet verenigbaar is met de door haar voorgehouden bloedvete, nu zij reeds in december 2010 naar België kwam doch wachtte tot 29 augustus 2013 om een nieuwe asielaanvraag in te dienen terwijl zij voorhoudt Albanië opnieuw te hebben verlaten omwille van de ingeroepen bloedvete. Verzoekster gaat in de uiteenzetting van haar middel niet in op deze concrete motivering in de bestreden beslissing waarom de ingeroepen bloedvete niet wordt weerhouden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Zij beperkt er zich in wezen toe haar nieuwe asielmotieven te herhalen, doch toont aldus niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. (...) Verzoekster uit nog kritiek op de bijkomende motiveringen die de commissaris-generaal gaf voor het geval verzoekster de door haar ingeroepen vrees alsnog aannemelijk zou hebben gemaakt, quod non, en die inhouden dat enerzijds enkel bloedwraak stricto sensu zoals beschreven door de Kanun van Lekë Dukagjini – waarbij vrouwen en kinderen expliciet uitgesloten zijn van bloedwraak – ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en anderzijds de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt hierbij opnieuw dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden. Verder verwijst zij naar een internetartikel waarin onder meer wordt geduid dat bij de 'moderne bloedwraken' ook vrouwen en kinderen worden gevisieerd. De Raad benadrukt evenwel dat deze motiveringen bijkomende, overvloedige motiveringen betreffen en dat een kritiek op deze motiveringen niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zolang verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal ten onrechte vaststelde dat aan de door verzoekster ingeroepen bloedvete "geen enkel geloof kan worden gehecht" en de overige problemen evenmin aannemelijk worden gemaakt en dat deze gegevens aldus niet kunnen worden weerhouden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster blijkt op dit punt evenwel in gebreke."

Verzoekers poneren dat het feit dat verzoeker tijdelijk (niet meer dan enkele maanden) in Albanië een job heeft moeten uitoefenen, om met gevaar voor eigen leven verzoekster te kunnen onderhouden, allerm minst duidt op de afwezigheid van een terechte vrees voor zijn leven in hoofde van verzoeker. Deze algemene stelling doet echter geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op de pertinente vaststelling

van de commissaris-generaal dat verzoeker zich geenszins een houding aanmat van een persoon die zou zijn gevisieerd in een bloedwraak: "Vooreerst mat u zich sinds uw terugkeer in 2006 naar Albanië geenszins een houding aan van een persoon die stelt gevisieerd te zijn in een bloedwraakzaak. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich in de periode 2006-2010 in Albanië in het publieke leven begaf. Zo werkte u in een casino en werkte u als bodyguard (CGVS I, p. 3, 6; document 14). Ook het feit dat u meermaals heen en weer reisde tussen Albanië en België zonder dat u in België asiel aanvraag voor de vendetta waarin u beweert te verkeren, is een gedrag dat geenszins strookt met dat van iemand die vreest slachtoffer te worden in een bloedwraakzaak (CGVS I, p. 6-8)."

2.5. Verzoekers halen aan geen enkel vertrouwen te hebben in het Albanese justitieel apparaat en verwijzen daarbij naar algemene informatie omtrent corruptie binnen het gerechtelijke apparaat in Albanië (stuk 5), zonder echter concrete elementen aan te halen die hetgeen door de commissaris-generaal met betrekking tot zijn beweerde onterechte veroordeling bij verstek voor de feiten van 10 november 2011 werd vastgesteld, in een ander daglicht te stellen. Verzoekers werpen geen ander licht op de verschillende vaststellingen op grond waarvan door de commissaris-generaal terecht werd besloten dat uit niets blijkt dat verzoeker onterecht in Albanië veroordeeld zou zijn voor de feiten van 10 november 2011.

2.6. Verzoekers hun opmerking dat hun veiligheid in Albanië niet kan gegarandeerd worden en hun verwijzing naar informatie over bloedwraak (stuk 6), doen geen afbreuk en wijzigen niets aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissingen omtrent de bescherming van de in Albanië opererende autoriteiten. Zij tonen hiermee niet in concreto aan dat het hen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt voor hun beweerde problemen met de clan F. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat: "Voorts bracht u geen overtuigende elementen aan waarom u in het geval van eventuele problemen met de clan F.(...) bij een terugkeer naar Albanië voor hulp en/of bescherming geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië opererende autoriteiten. Immers, bij uw verklaringen dat de F.(...)'s heel machtig zijn, banden hebben met de machthebbers zoals B.(...) N.(...) en er aldus voor kunnen zorgen dat u zelfs in de gevangenis vermoord kan worden, moet worden opgemerkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk concrete actie ondernemen tegen leden van de clan F.(...). Zo werd in het kader van de moord op G.(...) G.(...) op 23 juni 2013 een opsporingsbericht tegen K.(...) F.(...) uitgevaardigd en werd een van de minderjarige zonen van M.(...) F.(...) eind 2015 onder elektronisch toezicht geplaatst nadat deze een wapen had meegenomen naar school (CGVS II, p. 7). Dat de Albanese autoriteiten effectief actie ondernemen wanneer zij op de hoogte gesteld worden van bepaalde feiten blijkt voorts uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie." De Raad wijst er dienaangaande ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Daarenboven dient erop te worden gewezen en te worden benadrukt dat aan verzoekers hun relaas hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2016, voeren verzoekende partijen aan dat in de beschikking een onvoldoende goede analyse is gemaakt van het Albanese judicieel apparaat. Verzoekende partijen lichten nog toe dat er nieuwe feiten zijn voorgekomen, namelijk dat verzoeker werd bedreigd door mensen van M. F., dat hij dit wel heeft aangegeven bij de politie en dat verzoeker ook samenwerkt met de politie van Luik. Op de vraag of verzoekende partijen daar stukken kunnen van voorleggen antwoorden zij ontkennend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 8 november 2016 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich in wezen louter tot het volharden in hun asielrelaas en het bekritisieren van de gedane analyse van het Albanese judicieel apparaat, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Waar verzoekende partijen toelichten dat er nieuwe feiten zijn voorgekomen, dient te worden vastgesteld dat ze hier geen enkel bewijs van bijbrengen en derhalve niet verder komen dan blote beweringen. Vermits de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partijen danig op de helling staat, kan de Raad louter op basis van hun verklaringen geen geloof hechten aan de ter terechtzitting opgeworpen beweringen aangaande de bedreigingen door de mensen van M.F. Aldus blijven verzoekende partijen in gebreke aan te tonen dat verzoeker na zijn voorwaardelijke vrijlating daadwerkelijk in België werd bedreigd door personen gelinkt aan de clan F. Daarenboven brengen verzoekende partijen nog steeds geen overtuigende elementen aan waarom ze in het geval van eventuele problemen met de clan F. bij een terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. .DE WEERDT

M.-C. GOETHALS